

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

Žalobce: **por. Mgr. M. Z.**
zastoupen Mgr. Petrem Kaustou, advokátem
sídlem Čs. Legií 1719/5, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje**
sídlem 30. dubna 24, 702 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2023, č. j. KRPT-46049-104/ČJ - 2019-0700KR, ve věci náhrady bolestného a ztižení společenského uplatnění

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje č. j. **KRPT-46049-104/ČJ - 2019-0700KR** ze dne 4. 4. 2023 **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobce na náhradě nákladů řízení 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Petra Kausty, se sídlem 30 čs. Legií 1719/5, Ostrava – Moravská Ostrava.

Odůvodnění:

Žalobní body a stanovisko žalovaného:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, specifikovaného výše, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele krajského ředitelství pro ekonomiku ve věcech služebního poměru (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 1. 2023, č. j. KRPT-46049-96/č j-2009-0700HS, jímž byla žalobci poskytnuta náhrada za bolest ve výši 82 500 Kč a náhrada za ztížení společenského uplatnění ve výši 675 000 Kč v souvislosti se služebním úrazem, který žalobce utrpěl dne 18. 2. 2019.
2. Podle žalobce postupoval žalovaný při stanovení výše bolestného a ztížení společenského uplatnění nezákonně.
3. Žalobce nesouhlasil s posouzením přiznaných náhrad podle vyhlášky č. 277/2015 Sb. Vyhláška je v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2021, sp. zn. II. ÚS 2925/20. Podle žalobce má být postupováno podle nařízení vlády č. 276/2015 Sb. Žalobce dále vytknul žalovanému, že revizní znalecký posudek, ze kterého vycházel při svém rozhodnutí, nebyl proveden řádně a v souladu se zadáním žalovaného, který však tento nedostatek v rámci správního řízení neodstranil. Navrhl, aby soud nechal zpracovat znalecký posudek nový.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že spornou otázkou celé věci je nikoliv samotný nárok na odškodnění, ale výše náhrady. Ve argumentaci žalobce je podle žalovaného logický rozpor. Žalobce požaduje neaplikovat vyhlášku č. 277/2015Sb., s poukazem na to, že jde o podzákonný předpis, dovolává se však jiného rovněž podzákonného předpisu. Žalobcem odkazovaný náleží Ústavního soudu podle žalovaného neřeší právě projednávanou otázku služebního úrazu. Žalovaný následně polemizoval s žalobcem stran odlišností mezi pracovněprávním a služebněprávním vztahem.
5. U nařízeného jednání oba účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

Posouzení krajským soudem:

6. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě 2 měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Zjištění ze správního spisu:

7. Žalobce dne 18. 2. 2019 utrpěl služební úraz. Šlo o zlomeninu na pravé noze, vzniklou pádem – klopýtnutím na schodech při pronásledování poškozeného.
8. Dne 27. 2. 2019 bylo zahájeno o posouzení odpovědnosti Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje za škodu na zdraví a o náhradě za ztrátu na služebním příjmu. Dne 6. 5. 2019 rozhodl správní orgán prvního stupně tak, že zranění žalobce je pro účely rozhodnutí ve věci náhrady škody služebním úrazem a Česká republika - policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje odpovídá za vzniklou škodu v plném rozsahu.

9. Dne 8. 4. 2020 žalobce požádal o přiznání náhrady za škodu na zdraví. Pro stanovení odškodnění bolestného a ztížení společenského uplatnění bylo v řízení zpracováno několik posudků a odborných vyjádření. Na základě žádosti žalobce zpracoval posudek dne 31. 3. 2020 MUDr. I. F., specialista v oboru soudního lékařství a stanovení odškodnění úrazů. Aplikoval vyhlášku č. 277/2015 Sb. a ztížení společenského uplatnění ohodnotil 4500 bodů po 250 Kč za jeden bod, bolestné ohodnotil 609 body při stejné ceně bodu.
10. K předloženému posudku se negativně vyjádřila členka komise k projednávání škody na zdraví. Správní orgán prvního stupně proto požádal o vypracování znaleckého posudku Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví. Ten podal posudek dne 6. 1. 2020. Rovněž aplikoval vyhlášku č. 277/2015 Sb., bolestné ohodnotil 300 body a ztížení společenského uplatnění ohodnotil 1500 body. Na základě námitek žalobce Institut provedl dvě doplnění znaleckého posudku, dne 27. 7. 2021 a 1. 11. 2021, nicméně ohodnocení bolestného a ztížení společenského uplatnění nezměnil.
11. Žalobce s ohledem na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2021 sp. zn. II. ÚS 2925/20 požádal o zpracování znaleckého posudku dle doporučené metodiky Nejvyššího soudu. Argumentoval nespravedlivým a neústavním rozlišením mezi hodnotou bodu podle vyhlášky č. 277/2015 Sb., a hodnotou stanovenou obecnou občanskoprávní úpravou. Následně doložil znalecký posudek MUDr. Bronislava Sedláčka, který ohodnotil ztížení společenského uplatnění celkem 2 600 body.
12. Správní orgán prvního stupně požádal o revizní znalecký posudek znalecký ústav Všeobecnou fakultní nemocnici v Praze. Vyzval ústav, aby bolestné a ztížení společenského uplatnění v návaznosti na výše uvedený nálezy Ústavního soudu ohodnotil podle metodiky Nejvyššího soudu. Znalecký ústav zpracoval posudek dne 5. 9. 2022. Uvedl, že není oprávněn hodnotit bolestné a ztížení společenského uplatnění podle doporučené metodiky Nejvyššího soudu. Aplikoval vyhlášku č. 277/2015 Sb., bolestné ohodnotil 375 body, poníženo podle § 4 odst. 3 písmeno b) vyhlášky na 300 bodů a ztížení společenského uplatnění ohodnotil 2700 bodů.
13. Dne 12. 1. 2023 rozhodl správní orgán prvního stupně tak, že žalobci přiznal náhradu za bolest odpovídající bodovému ohodnocení 330 bodů a náhradu za ztížení společenského uplatnění odpovídající bodovému ohodnocení 2700 bodů, při ceně bodu 250 Kč za bod podle vyhlášky č. 277/2015 Sb.
14. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím tak, že je zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

K žalobním bodům:

15. Mezi účastníky je spor o hodnotu jednoho bodu, ze které se celková náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění počítá.
16. Postup při určování výše náhrady za bolest a za ztížení společenského uplatnění příslušníků bezpečnostních sborů je upraven vyhláškou č. 277/2015 Sb. S ohledem na datum vydání napadeného rozhodnutí (4. 4. 2023) je relevantní znění této vyhlášky účinné do 30. 6. 2023, ze kterého žalovaný vycházel.
17. Podle §7 odstavce 1 této vyhlášky, *výše náhrady za bolest a za ztížení společenského uplatnění se stanoví na základě bodového ohodnocení uvedeného v lékařském posudku.* Podle odstavce 2 tohoto ustanovení, *hodnota jednoho bodu činí 250 Kč.*

18. Druhý odstavec tohoto ustanovení byl od 1. 7. 2023 novelizován vyhláškou č. 143/2023 Sb. Od 1. 7. 2023 je účinná právní úprava, podle které *hodnota bodu činí 1% průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství dosažené podle zveřejněných údajů Českého statistického úřadu za 1 až 3 čtvrtletí kalendářního roku předcházejícího kalendářnímu roku, v němž vznikla povinnost provést hodnocení bolesti a ztížení společenského uplatnění*. Podle přechodného ustanovení vyhlášky č. 143/2023 Sb. platí: *pokud byly bolest nebo ztížení společenského uplatnění způsobeny v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky a nebylo-li přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky rozhodnuto o stanovení náhrady za bolest nebo náhrady za ztížení společenského uplatnění, stanoví se náhrada za bolest nebo náhrada za ztížení společenského uplatnění podle vyhlášky č. 277/2015 Sb. ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti této vyhlášky*.
19. Z uvedené legislativní změny je tak patrné významné odchýlení od dřívějšího ohodnocování, které zmiňuje i důvodová zpráva k vyhlášce č. 143/ 2023 Sb. V ní se mimo jiné uvádí: *návrh vyhlášky, kterou se mění vyhláška číslo 277/2015 Sb. o postupu při určování výše náhrady za bolest a za ztížení společenského uplatnění příslušníků bezpečnostních sborů, reaguje na nařízení vlády č. 451/2022 Sb. ze dne 21. 12. 2022, kterým se mění nařízení vlády č. 276/2015 Sb., o odškodňování bolesti a zatížení společenského uplatnění způsobené pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, ve znění nařízení vlády č. 224/2016 Sb. ze dne 27. 06. 2016, kterým se mění nařízení vlády číslo 276/2015 Sb., o odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění způsobené pracovním úrazem nebo nemocí z povolání. Uvedeným předpisem byla provedena úprava hodnot 1 bodu v rámci hodnocení bolesti a ztížení společenského uplatnění tak, aby odpovídala 1 procentu průměrné mzdy v národním hospodářství zjištěné za 1 až 3 čtvrtletí kalendářního roku předcházejícího kalendářnímu roku, v němž vznikla povinnost provádět hodnocení bolesti a ztížení společenského uplatnění. Nutnost úpravy hodnot 1 bodu je zmíněna též v nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2925/20 ze dne 15. 11. 2021, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že občanskoprávní úprava v rozsahu, ve kterém reguluje odškodňování určitého typu újmy, která může vzniknout fyzické osobě, jejíž odškodňování je paralelně regulováno jiným předpisem, představuje při požadavcích rovnosti a úplného odškodnění za poškození zdraví minimální standard*.
20. Z citované důvodové zprávy je zřejmá motivace zákonodárce, proč přistoupil k novelizaci vyhlášky č. 277/2015 Sb. ohledně výše hodnoty 1 bodu. Motivem byl právě nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2925/ 20. Aplikace tohoto nálezu, který byl přijat 15. 11. 2021, tedy předtím, než ohledně nároku žalobce rozhodl správní orgán prvního stupně i žalovaný, se žalobce ve správním řízení domáhal. Poukazoval na to, že není možné, aby byl rozdíl mezi náhradou bolesti a ztížení společenského uplatnění, způsobenou služebním úrazem nebo pracovním úrazem, a důsledné uplatňování tohoto rozdílu, ke kterému uplatnění vyhlášky č. 277/2015 Sb. vede, považoval za neústavní, nedůvodné a nespravedlivé. Z citovaného přechodného ustanovení dále vyplývá, že zákonodárce rozhodlo o aplikaci nové úpravy i v případě, kdy se služební úraz nebo nemoc z povolání staly před její účinností. I z toho podle názoru krajského soudu jasně vyplývá, že zákonodárce si byl plně vědom neudržitelnosti rozdílného a nerovného přístupu k odškodňování za bolest a ztížení společenského uplatnění způsobeného pracovním a služebním úrazem (a nemocí z povolání).
21. V nálezu sp. zn. II. ÚS 2925/20 se Ústavní soud zabýval porovnáním odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění v důsledku újmy na zdraví pracovním úrazem a v

důsledku téže újmy vzniklé v obecném občanskoprávním režimu, např. v důsledku nezaviněné autonehody. Stěžovatel argumentoval ústavní nerovností vyvolané rozdílem mezi jemu přiznanou nižší částkou odškodnění za ztížení společenského uplatnění při pracovním úrazu ve sporu, v němž obecné soudy při tvrzené vázanosti § 372 ve spojení s § 388 zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 12. 2014, vycházely při stanovení konkrétní výše odškodnění z nařízení vlády č. 276/ 2015 Sb., a vyšší částkou téhož odškodnění, které by mu bylo bývalo náleželo, pokud by ztížení společenského uplatnění bylo ohodnoceno postupem dle metodiky přijaté Nejvyšším soudem v obecném občanskoprávním režimu. Ústavní soud porovnal oba režimy a došel k závěru, že se stěžovatelem bylo v důsledku výkladu a aplikace uvedených ustanovení zákoníku práce a nařízení vlády č. 276/2015 Sb. ze strany obecných soudů v otázce výše odškodnění zacházeno odlišně od zacházení, které by se mu dostalo postupem občanského zákoníku (částka odškodnění na úrovni přibližně 25% částky odškodnění dle metodiky). Ústavní soud uzavřel, že jiné postavení na zdraví poškozeného zaměstnance neodpovídá žádnému z kritérií výslovně obsažených v článku 3 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod. Zabýval se legitimním cílem pro toto jiné postavení a dospěl k tomu, že zaměstnanec má do určité míry privilegované postavení, jelikož mu vzniká právo na náhradu újmy i tehdy, kdy by mu za srovnatelných okolností při aplikaci obecné občanskoprávní úpravy nesvědčilo. Takové jiné postavení je podle Ústavního soudu ospravedlnitelné postavením zaměstnance: *Jinak řečeno, občanskoprávní úprava v rozsahu, ve kterém reguluje odškodňování určitého typu újmy, která může vzniknout fyzické osobě, jejíž odškodňování je rovněž zároveň paralelně regulováno zákoníkem práce pro oblast pracovněprávních vztahů, představuje při požadavcích rovnosti a úplného odškodňování za poškození zdraví minimální standard, který zákoník práce může navýšit, nikoli však snížit; právní postavení zaměstnance může být v tomto ohledu fyzické osobě ku prospěchu nikoliv k tíži* (viz odstavec 52 nálezu; podtržení provedl krajský soud).

22. Krajský soud považuje za vhodné připomenout právní charakter služebního poměru odkazem na usnesení zvláštního senátu ze dne 7. 4. 2022, č. j. Konf 7/2021-30: *služební poměr je veřejnoprávní poměr státního zaměstnance ke státu, kdy jednotlivé úkony vůči státnímu zaměstnanci jsou činěny vrchnostensky v rovině veřejného práva. Nelze však odhlédnout od společných znaků služebního poměru s poměrem pracovním, neboť jde o závislou činnost. Vřadě případů zákon o státní službě odkazuje na ustanovení zákoníku práce. Úprava služebního poměru, jakožto poměru veřejnoprávního, tedy nemalou měrou počítá s použitím institutu soukromého (pracovního) práva.*
23. Krajský soud porovnal úpravu odpovědnosti bezpečnostního sboru za škodu, vzniklou příslušníkovi v souvislosti se služebním úrazem, jak je upravena v § 100 a násl. zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného, a úpravu odpovědnosti zaměstnavatele za škodu a nemajetkovou újmu zaměstnance vzniklou pracovním úrazem, podle § 269 a násl. zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v témže znění. Zjistil, že základní předpoklady pro vznik této odpovědnosti jsou stejné – škoda a nemajetková újma musí vzniknout při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby (služební zákon) a při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním (zákoník práce). Obdobně je koncipováno i zproštění odpovědnosti bezpečnostního sboru a zaměstnavatele, které v obou případech zakládá – zjednodušeně - porušení právních povinností příslušníka a zaměstnance a zneužití návykových látek (§ 111 služebního zákona a § 270 a 271 zákoníku práce). Obdobně je upraven i rozsah a druhy náhrad. Úprava odpovědnosti za újmu způsobenou příslušníkům bezpečnostních sborů tak představuje soukromoprávní institut vnesený do jinak převážně

veřejnoprávního služebního poměru, neboť v sobě nese všechny znaky, kterými ji soukromé právo definuje, a vrchnostenský princip se zde nijak neprojevuje. Není tak žádný důvod ani pro to, aby odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění v důsledku služebního úrazu bylo posuzováno jinak, než odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění v důsledku úrazu pracovního.

24. Přestože se tedy citovaný nálezk Ústavního soudu týkal situace odlišné, neboť spornou otázkou byl způsob odškodnění za pracovní úraz z pracovněprávního vztahu nikoliv ze služebního poměru, neshledala krajský soud důvod, proč by závěry vyslovené Ústavním soudem nebylo možné vztáhnout i na služební poměr příslušníků bezpečnostních sborů. Stejně jako Ústavní soud v citovaném nálezu, který porovnával dopady újmy na zdraví v režimu občanského zákoníku s režimem zákoníku práce, a neshledal mezi nimi rozdíly, neshledal ani krajský soud rozdíly v případě úrazu v režimu služebního poměru a pracovněprávního vztahu. Krajský soud se plně ztotožňuje s východisky Ústavního soudu, jak je vyjádřil v odstavci 39: (...) *postavení stěžovatele, jakožto člověka žijícího před pracovním úrazem podle svých možností a představ, a jakékoliv jiné fyzické osoby taktéž žijící v případě škodní události svůj život podle svého, se nijak neliší a je naprosto srovnatelné, neboť v obou případech jde o zásah do stejné oblasti (hodnoty) lidského života. Kombinace věku, životního stylu, rodinných, zdravotních a osobních poměrů jsou u každého člověka sice vysoce individualizované, a ve svém souhrnu je „společenské uplatnění“ u každé fyzické osoby jen jedno. Fyzická osoba žije v reálném čase jen jeden život a nezná tak vícero společenských uplatnění, z čehož mimo jiné plyne, že nemůže v důsledku škody na zdraví utrpět vícero „druhů“ či „intenzit“ ztížení společenského uplatnění (bez ohledu na případnou mnohost právních úprav, které se k reparaci či kompenzaci tohoto zásahu do dané sféry života mohou vztahovat).* To bezezbytku platí i pro postavení příslušníka a zaměstnance. Rozdílná výše odškodnění tak i v případě rozdílu mezi odškodněním podle služebního zákona a zákoníku práce představuje neodůvodněné jiné postavení ve smyslu článku 3 odstavce 1 Listiny základních práv a svobod a je jeho porušením.
25. Ústavní soud přdestřel, jak se k problému v nerovném přístupu postavit. Podle článku 95 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy ČR, *soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou.* Ústavní soud v nálezu s odkazem na toto ustanovení Ústavy připomněl, že není pochyb o tom, že obecný soud je při svém rozhodování oprávněn, respektive povinen, posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem a mezinárodní smlouvou, které je součástí českého právního řádu; je tím spíše je oprávněn, respektive povinen, učinit tak i v případě, kdy posuzuje soulad jiného právního předpisu za zákonem ústavním, popřípadně jinýma pramenem ústavní normy.
26. Jak bylo podrobně vysvětleno výše, rozdílná výše odškodnění, ke které vede aplikace vyhlášky č. 277/2015 Sb., ve znění do 30. 6. 2023, představuje neodůvodněné jiné postavení příslušníka a zaměstnance ve smyslu článku 3 odstavce 1 Listiny základních práv a svobod a je jeho porušením. Vyhláška č. 277/2015 Sb., ve znění do 30. 6. 2023 je proto v § 7 odst. 2, stanovující výši hodnoty jednoho bodu na 250 Kč, neústavní a nelze podle ní výši odškodnění stanovit. Od 1. 1. 2023, tedy před vydáním napadeného rozhodnutí, je v účinnosti novela vyhlášky č. 276/2015 Sb., která stanovuje hodnotu bodu pro odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění způsobené pracovním úrazem nebo nemocí z povolání shodně jako soukromoprávní úprava v podobě občanského zákoníku a na něj navazující metodika

vyjádřená ve stanovisku Nejvyššího soudu ze dne 12. 3. 2014, sp. zn. Cpin 14/2014, čímž bylo odstraněno i nerovné postavení zaměstnance a osoby podléhající obecné soukromoprávní opravě. Hodnota bodu je stanovena následovně: *hodnota bodu činí 1% průměrné mzdy v národním hospodářství zjištěné na základě údajů Českého statistického úřadu za 1 až 3 čtvrtletí kalendářního roku předcházejícího kalendářnímu roku, v němž vznikla povinnost provést hodnocení bolesti a ztížení společenského uplatnění*. Podle názoru soudu je toto nařízení vlády s ohledem na oblast, k jejíž regulaci slouží, právě projednávané věci nejbližší a odpovídá i minimálnímu standardu stanovenému soukromoprávní úpravu. Její užití pro oblast služebního poměru tak odstraní nedůvodný rozdíl (zhoršení) v postavení příslušníka vůči zaměstnanci při odškodnění téže situace - bolesti a ztížení společenského uplatnění v důsledku služebního úrazu.

27. Žalovaný vycházel při stanovení náhrady z toho, že v případě občanskoprávní odpovědnosti by žalobce neměl nárok požadovat náhradu újmy, neboť tu není škůdce, který by újmu způsobil. Za situace, kdy si újmu způsobil sám žalobce, když úraz nastal tím, že při pronásledování poškozeného klopýtl, je toto sice pravdou. Nicméně zde se právě projevuje charakter služebního poměru jako závislé práce, ze kterého mimo jiné vyplývá právě odpovědnost bezpečnostního sboru za újmu způsobenou služebním úrazem, která je nastavena značně široce a postihuje široké spektrum situací a plně se zde projevuje zvýšená ochrana příslušníka, obdobně jak tomu je u zaměstnance. Za situace, kdy bezpečnostní sbor za újmu způsobenou služebním úrazem odpovídá, je namístě vycházet z názoru vysloveného ústavním soudem a principu plného odškodnění.
28. Žalovaný vytváří zdání, že služební poměr a pracovně právní poměr jsou rozdílné světy, když argumentoval procesem uplatnění nároku, s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 6. 2018, č. j. 22 A 9/2017. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že proces uplatnění nároku je odlišný oproti uplatnění nároků plynoucích z pracovněprávního poměru. Je však třeba mít na paměti, že při uplatnění nároku se jedná stále o procesní úpravu, tedy pouhou cestu k uplatnění hmotného práva. Otázka odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění je však stále nárokem hmotněprávním, soukromoprávní povahy, jak bylo vysvětleno výše, a postavení příslušníka v důsledku odlišené procesní úpravy proto nemůže odůvodnit jeho jiné – horší – postavení oproti zaměstnanci.
29. Soud rovněž přisvědčuje žalovanému, že pro správní orgány jsou závazné i podzákonné právní předpisy, tedy v době rozhodování žalovaného vyhláška č. 277/ 2015 Sb., ve znění účinném do 1. 7. 2023. Na druhou stranu i správní orgány mají povinnost respektovat nálezy Ústavního soudu a též možnost interním postupem neústavní podzákonný předpis změnit.

Závěr a náhrada nákladů řízení:

30. Napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí jsou vystavěny na tom, že žalobci náleží bolestné a ztížení společenského uplatnění při hodnotě 1 bodu 250 Kč dle ustanovení § 7 odst. 2 vyhlášky č. 277/ 2015 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2023, které je v rozporu s článkem 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Napadené rozhodnutí je proto nezákonné. Krajský soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a žalovaného zavázal právním názorem, že při stanovení výše ceny bodu představuje občanskoprávní úprava v rozsahu, ve kterém reguluje odškodňování bolestného a ztížení společenského uplatnění, minimální standard. Vzhledem k tomu, že tento byl po vydání napadeného

rozhodnutí vtělen do novely vyhlášky č. 277/2015 Sb., ve znění účinném od 1. 7. 2023, je na místě aplikovat při stanovení hodnoty bodu právě toto znění.

31. Vzhledem k tomu, že mezi účastníky není sporné bodové ohodnocení bolesti a ztížení společenského uplatnění, krajský soud neshledal důvod k tomu, aby byl zpracován znalecký posudek k bodovému ohodnocení žalobcem utrpěné bolesti a ztížení společenského uplatnění. Revizní znalecký posudek, který žalobce napadá, se od zadání lišil výpočtem hodnoty bodu, tedy otázkou, kterou krajský soud posoudil ve shodě s žalobní argumentací.
32. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. má právo na náhradu nákladů řízení žalobce v plném rozsahu s ohledem na svůj plný procesní úspěch. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby, dále odměna za zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve výši 3 100 Kč podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) této vyhlášky, a to tři úkonů právní služby (příprava převzetí zastoupení, sepsání žaloby, a účast u jednání), dále režijní paušál ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Dále DPH z těchto částek. Celkem náklady řízení žalobce činí 15 342 Kč. Všechny tyto náklady žalobci podle obsahu spisu prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 3. září 2024

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu